

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JOHANSEN, IRIS

Legenda dansatorului / Iris Johansen ; trad.: Nicoleta Ștefănescu
Popescu Inotești. - București : Orizonturi, 2009

Index

ISBN 978-973-736-106-6

I. Ștefănescu Popescu Inotești, Nicoleta (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactor: AURORA CIOCÂRLAN

Tehnoredactor: ADRIANA FLEANCU

Bun de tipar: CORINA DUMITRIU

THE WIND DANCER

Copyright ©1991 by Iris Johansen

Toate drepturile acestei ediții în limba română

aparțin Editurii ORIZONTURI

Tel: 0744531333; 317.76.75 Fax : 317.76.78

E-mail : orizonturi@editura-orizonturi.ro

IRIS JOHANSEN

LEGENDA DANSATORULUI

Traducere

NICOLETA ȘTEFĂNESCU POPESCU INOTEȘTI

Editura ORIZONTURI

1

3 Martie, 1503
Florența, Italia

Stai, hoții! Opriți-o! Am fost jefuit!

Sanchia își făcu loc de-a lungul lui Mercato Vecchio, trecu în goană de biserică și continuă în josul străzii, sărind peste o potaie emaciată, maro cu alb, care devora gunoiul împrăștiat peste caldarâm. Se aplecă pe sub brațul întins al unul cizmar cu șorț de piele, dar mâna lui lată îi prinse șalul din lână aspră care îi acoperea capul. Ea i-l trase din mână și continuă să fugă.

Negustorul care o urmărea era plinuț și totuși reușise să micșoreze distanța dintre ei, iar inima Sanchiei se zbătea cu putere sub coastele ei într-o panică delirantă.

Avea să fie prinsă.

Măinile aveau să-i fie tăiate de la încheieturi.

Va fi aruncată în Stinche ca să fie mâncată de șobolani.

O durere fierbinte, agonizantă, îi străbătu partea stângă. Un cârcel. Trebuia să-și continue fuga.

Ce s-o face Piero? se întrebă ea disperată. Ceilalți erau mai mari, își puteau găsi o cale de supraviețuire. Dar Piero avea numai șase ani. Atâtea lucruri se puteau întâmpla unui copil atât de mic...

– Prindeți-o, proștilor. Curva aia mi-a furat punga!
D/o, gândi Sanchia, îl auzise foarte aproape. Cum de putea să alerge atât de repede cu toți colacii ăia de grăsime care îi atârnavă în jurul taliei? Ocoli o roabă plină cu pește, dădu colțul în Canto di Vacchereccia, apoi se aventură pe o alee alei care se deschidea între prăvălia unui aurar și o spițerie.

Întuneric. Seara se lăsase peste oraș, și un întuneric total domnea în alee.

Niște ochi strălucitori sclipiră în umbrele adânci de la baza clădirii mici.

Șobolani. Zeci de șobolani!

Se opri brusc, trăgându-se înapoi involuntar.

Pietrele de sub tălpile subțiri ale pantofilor ei erau unsuroase de la gunoiul aruncat acolo de negustori. Totuși, nu trebuia să se teamă de șobolani atâta timp cât aceștia se îndopau cu gunoi.

Mirosul de mâncare stricată din aleea îngustă era copleșitor. Înghiți în sec, încercând să își potolească greața provocată atât de teroare, cât și de miasmă.

– Încotro s-a dus?

Vocea negustorului era hârâită și părea să se fi îndepărtat. Scăpase de el când intrase în alee? Se înghesui înapoi în umbrele dense ale prăvăliei aurarului, cu palmele lipite de zidul din piatră. Respirația îi era sacadată, aspră. O putea auzi? Încercă să își țină respirația, dar simți că nu mai are aer. *Cristo*, dacă o auzise?

Zidul rece, acoperit de noroi umed, îi răcori spatele, trecând prin lâna rochiei. Își simțea mușchii ca de plumb, cu sângele înghețat în vene. Deveni brusc foarte conștientă de asprimea zidului de piatră pe care le atinse, dar senzația era în mod curios aproape plăcută. Binecuvântată încă odată în minte capacitatea atingerii. Ce se va face fără mâini? Cum avea să mai trăiască? Cum aveau ei toți să trăiască?

– Pe aici, idioată neîndemânatică.

Înțepeni. Vocea nu era a negustorului gras, ci una dureros de familiară. Inima îi tresări cu speranță. Ușa din alee a spițeriei se deschisese și chiar și în întuneric recunoscuseră silueta subțire și sclivisit îmbrăcată a lui Caprino.

Alergă cei câțiva metri care îi separau și aproape că se prăvăli prin ușă înăuntru. Privi către partea din față a prăvăliei, dar ucenicul din spatele tejghelei micuțe evita cu scrupulozitate să se uite în direcția ei.

– E sigur, zise Caprino. Face chestii pentru mine.

Trebuie să fie otravă, gândi Sanchia cu un tremur, sau poate că sunt prafurile acelea albe, ciudate, pe care Caprino le dădea curvelor sale. Caprino trânti ușa și întinse mâna.

– Punga.

Scotoci pe sub șal după punga din piele moale, apoi îi dădu drumul în palma lui. Se sprijini de ușă, genunchii îi tremurau atât de rău, încât abia se mai putea ține pe picioare.

– Ai fost neîndemânatică, zise Caprino aspru. Ar fi trebuit să-l las pe prostul ăla gras să te prindă. Așa am să fac data viitoare.

Ea trebui să aștepte până ce reuși să vorbească fără să gâfâie.

– Nu va mai fi o dată viitoare. N-o s-o mai fac niciodată.

– O vei face, zise Caprino cu răceală. Acum ești speriată, dar o să-ți treacă. O să uiți frica și-ți vei aminti doar de banii care îți cumpără pâinea. De obicei, nu ești așa de neîndemânatică. Poate că nu vei ajunge atât de aproape de a fi prinsă în următoarele zece dați.

– O să găsec o altă cale. Mâinile Sanchiei se încleștară. Trebuie să fie o altă cale.

– Nu credeași așa ceva când ai venit la mine. Caprino deschise ușa. Nu mai am timp pentru tine. Am afaceri importante la

Giulia. Stai câteva minute aici înaintea să te duci la Giovanni. Ușa se închise în urma lui.

Nu-i dăduse Sanchiei partea ei din pungă, realizează ea deprimată. Caprino era genul care încerca să fure chiar și cea mai mică pungă, dacă avea ocazia. Va trebui să vorbească mâine cu el și să își ceară porția. Avea guri de hrănit, iar Caprino avea dreptate când spunea că foamea este un pumnal ascuțit care ar determina și un sfânt să fure.

Dar merita ca din cauza foamei să riște să-i fie tăiate mâinile?

O nouă senzație de panică o cuprinsese, amintindu-și cele petrecute. Cu două luni în urmă văzuse cum un hoț era aruncat din închisoarea Stinche în stradă, cu brațele doar niște cioturi sângerânde. De atunci, groaza acelei pedepse o însoțea și zi și noapte. Încercase să se gândească la un alt mod de a câștiga bani ca să-și hrănească familia, temându-se tot timpul că planurile ei nu vor ajunge la niciun rezultat. Nu exista o altă cale.

Așa cum nu va exista o altă cale data viitoare sau cea de după ea. Va trebui să fure din nou, exact așa cum prezisese Caprino. Un lucru asupra căruia Caprino se înșelase însă era referitor la teroarea care departe de a o părăsi, o ținea constant prizonieră.

Știa că frica nu o va părăsi niciodată.

– Bună seara, nobili domni, am onoarea de vă prezenta urările mele de bine. Mă numesc Guido Caprino.

Caprino stătea în ușă și zâmbea lingușitor celor doi bărbați așezați la masa lustruită din cealaltă parte a camerei.

– Încântătoarea Madonna Giulia m-a asigurat că vă pot face un mic serviciu.

Își păstra cu grijă o expresie prietenoasă pe față în timp ce îi cântărea pe cei doi bărbați. Cel mai în vârstă trebuia să fie

Lorenzo Vasaro, decise el. Pomeții înalți și ochii înfundați în orbite se potriveau descrierii pe care i-o făcuse Giulia – pe deasupra, instinctele lui Caprino răspunseră la aura întunecată de amenințare care îl înconjura pe bărbat. Omul era subțire, elegant, fără cusur în haina neagră cu tăieturi moderne și evident mult mai periculos decât companionul lui. Se uită la celălalt bărbat și simți un val de neplăcere. Era atât de *masculin*. Lionello Andreas era probabil mai înalt de șase picioare, aprecie Caprino, și avea oasele prea mari ca să poată fi elegant, indiferent cât de bogat îmbrăcat era. Acum, îmbrăcat doar în pantaloni gri, strâmți, și o cămașă largă, părea să fie exact așa cum se așteptase Caprino: un războinic barbar cu mai mulți mușchi decât creier, nu purta nicio armă, nici măcar un pumnal. Poate că Andreas era stăpânul Mandarei, dar Caprino putea paria că Vasaro era puterea inteligentă din spatele scenei.

– Intră, Messer Caprino. Andreas luă pocalul de argint de pe masa din fața lui și făcu semn cu el spre un scaun tapițat de lângă fereastră, apoi îl duse la gură. Așază-te.

Bastardul arogant nici măcar nu se deranjase să se ridice în picioare ca să-l întâmpine cum se cuvine, gândi Caprino în timp ce zâmbea politicos și traversa camera ca să ocupe locul ce-i fusese indicat. Cu siguranță că Andreas nu îl considera demn de respect. Curând avea să afle adevărul.

Lorenzo Vasaro se ridică și merse cu o grație disimulată să se sprijine de zidul din stânga ferestrei. Își încrucișă brațele pe piept și privi afabil către Caprino.

O mișcare bună. Respectul lui Caprino pentru Vasaro crescuse și mai mult. Acțiunea lui îl plasase pe Caprino între Vasaro și Andreas. Caprino era tentat să i se adreseze lui Vasaro ca fiind cel mai merituos dintre cei doi, dar se întoarse spre Andreas.

– Sunt întotdeauna bucuros să-i ajut pe prietenii Madonnei Giulia. Care vă este dorința?

– Am nevoie de un hoț. Andreas se rezemă de spătarul scaunului și îl studie pe Caprino cu ochii îngustați.

Resp. Caprino îi susținu privirea și continuă să zâmbescă politicos.

– Va fi plăcerea mea să vă pun la dispoziție cel mai bun hoț din Florența, Magnificul domn. Aveți nevoie de un simplu hoț sau trebuie acesta să mai aibă și alte calități? Poate un asasin? Am câțiva asociați care au talente în direcția asta, dar niciunul cu îndemânarea lui Messer Vasaro.

Andreas încremeni.

– Știi despre Vasaro?

– Cum aş putea să nu știu? Caprino rămase în scaun ușor aplecat în față, cu mână grațioasă și aparent întâmplător așezată pe plăseaua împodobită cu pietre prețioase a pumnalului său. Vasaro strălucea orbitor, asemenea unei stele. E de mirare că îl recunosc?

– Deloc. Andreas aruncă o privire amuzată către Vasaro, care continua să îl privească pe Caprino fără nicio expresie. Ai auzit, Lorenzo? O stea? Pe toate lucrurile sfinte! N-ai de gând să-i mulțumești bunului domn?

Lorenzo înclină capul în semn de mulțumire.

– Nu-i nevoie de mulțumiri, zise Caprino repede. Doar mi-am adus omagiul cuiva care merită asta. A fost prostesc din partea mea să sugerez că ai putea avea nevoie de un asasin, când Messer Vasaro se află în serviciul tău. De ce ai avea nevoie de...

– Cum spunei, n-am nevoie de niciun asasin, îl întrerupse Andreas cu o nerăbdare bruscă. Am nevoie de un hoț cu mâini sigure și rapide ca o săgeată trasă de un maestru al arcului și în același timp delicate ca sărutul unui fluture.

– Sunt mulți hoți în Florența, zise Caprino gânditor. Eu însumi i-am antrenat și onorat pe câțiva.

– Așa mi s-a spus. Buzele lui Andreas se răsuciră într-un

zâmbet cinic. Nu e niciun dubiu că ai dăscălit și mulți indivizi în fosta profesiune a lui Lorenzo.

Caprino ridică din umeri.

– Unul sau doi. Dar meseria de asasin cere o anumită tărie de caracter care nu se găsește la oricine. Cu un hoț e altfel. Mai ușor. Nu la fel de profitabil, dar... Nu își termină fraza. Cât timp vei avea nevoie de acest hoț, stăpâne Andreas?

Andreas rămase nemișcat.

– Mă cunoști și pe mine? Vocea lui deveni periculos de moale. Și numele meu strălucește pe firmament?

Mâna lui Caprino se strânse pe plăseaua pumnalului. Simțea cum transpirația îi umezea tâmplile în timp ce realiza greșeala făcută. Crezuse că Vasaro era amenințarea. O greșeală stupidă. În experiența lui, cei mai mulți soldați, fie și condotieri, nu aveau niciunul dintre talentele și subtilitatea pe care le admira Caprino. Dar nu ar fi trebuit să își lase disprețul pentru meserie să îi întunece felul în care îl judecase pe om. Nu, nu era pe de-a întregul adevărat, admise Caprino fără tragere de inimă. Repulsia lui instinctivă la virilitatea copleșitoare a lui Andreas contribuise de asemenea la greșeala pe care o făcuse, pentru că nu îi dăduse voie să îl studieze pe acest bărbat cu seriozitate. Acum recunosc inteligența, ca și cinismul, în ochii strălucitori de întunecați ai lui Andreas, care erau la fel de nemiloși precum cei ai lui Vasaro. Caprino își trecu limba peste buza de jos.

– Faima ta s-a întins în toată Italia, stăpâne. Un condotier ilustru ca tine trebuie să se aștepte să fie recunoscut și... Caprino se opri. N-am știut că vizita voastră în orașul nostru este un secret. Dacă nu dorești să fii recunoscut, atunci se înțelege de la sine că nu ți-am văzut niciodată fața, nu ți-am auzit niciodată vocea, nici măcar nu ți-am auzit numele pronunțat de cineva.

– Și cine a pronunțat numele meu? întrebă Andreas cu multă

artă. Și în legătură cu ce subiect: i-am cerut Giuliei să nu spună nimănui că sunt în Florența.

– Știi cât de neglijente pot fi femeile, *Magnifico*. Când am fost chemat de Madonna Giulia aici, a pomenit numele tău, dar nimic altceva. Jur, stăpâne Andreas. M-ar fi chemat Madonna dacă nu aș fi fost un om discret și de onoare?

– Lorenzo? Privirea lui Andreas nu părăsi nicio clipă fața lui Caprino.

Vocea lui Vasaro era răgușită și aspră ca un coșciug de lemn tras peste dale de piatră.

– Te va trăda pentru o sumă destul de mare. Să scap de el? Întrebă Lorenzo indiferent, ca și cum ar fi întrebat dacă să arunce drojdia rămasă în cupa lui Andreas.

Caprino se aplecă în față, gata să sară, cu pumnalul pregătit pentru...

– Nu cred, zise Andreas. Nu știe destule ca să-mi poată face rău, și ar fi neconvenabil să caut un alt procurator.

– O decizie înțeleaptă. Mâna lui Caprino care ținea pumnalul se relaxă. Un bărbat trebuie să aibă întotdeauna o vedere largă asupra lucrurilor. Acum, să vorbim despre hoț.

– Chiar în momentul ăsta m-am gândit la o calitate pe care trebuie să o aibă, zise Andreas privind în jos spre mânușile lui grele din piele aflate pe masă. Trebuie să fie al meu.

– Să fie al tău?

Arătătorul lung și lat al lui Andreas frecă nitul de alamă al mânușii.

– Trebuie să fie al meu trup și suflet. Nu vreau să se întoarcă la tine cu povești pe care să le vinzi celui care oferă mai mult. Andreas zâmbi. Desigur, aș putea să scap de el după ce își termină treaba, dar îmi displace să răsplătesc în felul ăsta o treabă făcută bine. Nu este un mod inteligent de a proceda.

– Înțeleg asta. Privirea încordată a lui Caprino se întoarse spre Vasaro. Se zvonea că Vasaro intrase în serviciul lui Andreas când condotierul era un băiat de șaptesprezece ani. Cum de reușise Andreas să păstreze un asasin atât de talentat atâția ani? Avea trupul și sufletul *lui* așa cum dorea să aibă hoțul? Era ceva la care trebuia să se gândească, pentru că cine, în afară de Satana, era capabil să posede un demon?

– Asemenea oameni nu sunt ușor de găsit. Cum aș putea...

– Trebuie să știi tu o metodă. Andreas scoase o pungă de la cingătoare și o aruncă pe masă pentru Caprino. Lăcomia, răzbunarea, o femeie. Amândoi cunoaștem instrumentele cu care să legăm un om. Folosește-le.

Caprino deschise punga și numără ducății.

– Un preț cinstit.

– O sumă princiară pentru un hoț neînsemnat, ca și pentru tine, dar un preț mic pentru sufletul unui om.

Caprino zâmbi.

– Cred că o să descoperi în curând dacă ai sau nu dreptate. Făcu o pauză. Trebuie să păstrez asta? Întrebă el în timp ce îndesa punga la cingătoare. Mă onorează încrederea ta.

– Nu pot să-mi permit să am încredere în tine, Caprino. Știu unde să te găsesc dacă mă dezamăgești. Când îmi vei trimite hoțul pentru care am plătit?

– Nu sunt sigur. Caprino se ridică și se trase către ușă. Trebuie să mă gândesc și...

– Măine. Tonul lui Andreas nu se schimbase, dar zâmbetul lui avea sclipirea unui animal feroce. Nu mai târziu de ora trei. Sunt un om fără răbdare. Privirea lui cercetă fața lui Caprino. Te gândești deja la cineva. Adu-l.

Caprino rămase surprins.

– Dar, *Magnifico*, trebuie să studiez și să mă gândesc la...

Se opri. Cum de reușise blestemul ăsta de, Andreas, să-l citească atât de ușor? Mă gândesc la cineva care îndeplinește condițiile tale, dar există niște dificultăți.

– Rezolvă-le.

– S-ar putea să am nevoie de mult mai mulți ducați decât sunt în punga asta, ca să o fac.

Buzele lui Andreas se strânsură.

– Am o aversiune asupra celor care vor să mă prădeze din cauza lăcomiei. Ar fi înțelept să îți minte asta.

Caprino își lăsă pleoapele în jos ca să își acopere privirea.

– Nu voi cerși ca să obțin ceea ce dorești. Îmi merit banii.

– Dacă vâ un pumnal între coastele lui în noaptea asta, mâine va fi un alt Caprino pe străzile Florenței, zise Vasaro cu o voce inflexibilă. Poate chiar unul mai puțin lacom cu care să ne înțelegem, Lion.

Caprino simți un fior trecând prin el, dar se controlă cu grijă. Dădu din cap.

– Măine, sau poimăine, sau răspoimăine. Nu sunt atât de prost, încât să-mi închipui că sunt de neînlocuit. Dar Tu, Magnifico, ești nerăbdător, iar eu sunt omul care să te ajute azi.

Andreas păstră tăcerea pentru un moment, timp în care Caprino simți acreala fricii.

Apoi Andreas făcu un gest de nerăbdare.

– Trebuie să văd talentul răufăcătorului tău. Făcu o pauză. Măine.

– Dar e prea curând. Nu pot... Caprino se opri. Câștigase prin această concesie o bătălie importantă și, în acest moment, trebuia să nu forțeze lucrurile. Cum dorește Excelența Voastră. O să mut cerul și pământul ca să fac așa cum dorești.

– Voi fi în Piata San Michele mâine la două cu încă o pungă, conținând același număr de ducați ca prima, zise Andreas. Dacă

hoțul tău mi-o poate fura, punga este a ta. Dacă nu... Ridică din umeri. Voi fi foarte nefericit de munca ta. Atât de nefericit, încât s-ar putea să fii pescuit din râul Arno. Își flutură mâna, invitându-l nepăsător să plece. Noapte bună, Caprino. De ce nu-l conduci până acasă pe domnul, Lorenzo?

– Nu-i departe. Am o casă lângă piață. Caprino se duse repede la ușă. Bună seara, domniilor voastre. Pe mâine.

Andreas zâmbi batjocoritor.

– Mergi cu el, Lorenzo. Străzile sunt periculoase pentru un om cu o pungă plină de ducați.

Andreas se juca cu el, realizează Caprino cuprins de furie. Se întoarse la ușă și zâmbi cu dinții înțeleștați.

– Vrei să vezi dacă mi-e frică de Messer Lorenzo? Ei bine, îmi este frică de el. Nu sunt un om curajos, dar nu curajul m-a făcut ceea ce sunt. Ar trebui să te gândești cine a câștigat în seara asta. Degetul lui arătător bătu în tâmpla stângă. Sus aici. Asta-i ce contează. Făcu o plecăciune. Așa cum vei vedea mâine.

Ușa se închise în urma lui și respirația ieși șuierând moale din plămânii lui Caprino pe măsură ce tensiunea îi scădea în intensitate. Își îndreptă pelerina roșie și scurtă, își aranjă meticolos pălăria de catifea așa cum îi plăcea lui și porni în josul scărilor. Privi apreciativ la tabloul reprezentând-o pe Venus în toată glorioasa ei goliciune de pe peretele de lângă scară. Pictura era nouă și executată excepțional, dar Venus nu era foarte frumoasă, un lucru care nu îl surprinse. Giulia nu ar fi permis nimic și nimănui să o pună în umbră pe ea în propria ei *casa*.

– Bună seara, Caprino. Giulia Marzo îl întâmpină la piciorul scărilor. Zâmbea dulce. Toate bune?

Caprino își trase pelerina, lăsând să se vadă punga de la brâu. Ea întinse mâna cu palma în sus.

– Întotdeauna e o plăcere să lucrez cu tine, Caprino.